

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. V. Prædicata no[n]nullis exe[m]plis robora[n]tur

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

*Predicta nonnullis exemplis
roborantur.*

*Compassio
cognatorum,
est diaboli su-
gilla.*

dedit. Quot in vocatione sua defecerunt, & defierunt Religiosi esse, quod se in similibus cognatorum curis & suorum possessionibus ingererent, & illis prouisum esset? Quot apostatas videmus per vias & vicos discurre, ut parentes consolarentur? qui post ad aliud apti non sunt, quam ut paternas suas vel maternas opes deuorent & consumant, & incommodam senectutem adferant mala sua vita, quam ducunt. Idcirco sanctus Basilus hanc compassionem armaturam vel sagittam diaboli nominat, quam fugere debemus; ea enim ille utitur tanquam medio & instrumento, ut nobis multum damni inferat. *Scientes itaque intolerabile detrimentum huius erga cognatos affectus, fugiamus illorum curam tanquam diabolicam ad impugnandam armaturam habentem.*

Nullus vero se hic excuset, vel nimium fider, nec cogitet se magna sanctitate præditum esse, dicendo, quicquid facit, iam obedientia purgatum & colatum esse: quod enim de cognatorum visitationibus & in patriam profectionibus ante dictum, & hic locum habet: superiores velle, ne te cognatorum negociis implicares, sciunt enim hoc consultius fore: ideoque permittunt quod in te virtutem ad aliud quid efficiendum non animaduertant. Neque obedientia sed permissio est, & accommodat se superior tibi & fragilitati tuæ, & potius tuam, ille hic voluntatem, quam tu illius perficis. Et si monachus ille matrem videre volebat, quod superior pro eo spondere noller; quanto iustius & æquius erit, ne te cognatorum negociis inuoluas & intrices, nisi pura id obedientia iniungatur, & superior dicat se tibi fide iubere, cum tantum illic periculum situm sit.

DE sancto illo Abbate Pœmene dicebant sancti illi patres, quod quodam tempore in Ægyptum Iudex quidam venerat, qui huius sancti nomen & famam audiens, magno eius videndi desiderio tenebatur. Hinc quendam adillum misit nuncium, qui eum oraret, ut dignaretur eum admittere, nam se proposuisse illum visitare. Pœmeno hoc nuncio mœstus & tristis factus apud se cogitabat, si nobiles illum inciperent visere & honorare, multos statim ex populo adfuturos, & vitam & exercitia eius spiritualia interrumpere, & diabolus ei humilitatis gratiam auferret, quam multo labore accedente Dei fauore sibi parauerat, & hæcenus conseruauerat, ne vanæ gloriæ laqueis caperetur. Hæc apud se cogitans, proposuit se excusare, & illum non admittere. Quod magnam iudici molestiam attulit, & dixit cuidam suo officario: Peccatis meis adtribuo, quod hunc virum Dei videre non possum. Et postea magno desiderio eum videndi captus, proposuit id consequi, quacunque etiam id ratione fieret. Tandem astum excogitauit, quo illum cogeret facere, quod efflagitabat, vel eum emunt exire & visere. Et fuit huiusmodi: Iussit in carcerem conici quendam eius nepotem sororis filium, dixitque secreto cuidam suo officario, ne senex de captiuitate nepotis nimium angeretur, nunciari illi curaret, si ad illum veniret. Festinim nepotē libertate donaturum, quamuis tam graue esset crimen, quod maximam poenam mereretur. Quod capti mater audiens, & intelligens, si frater iudicem visitaret, filium suum statim liberandum & carcere emittendum; in solitudinem abiit, & cœpit ante ostium cellæ sancti fratris sui clamare & suspirare, & multis cum lachrymis orare, ut iudicem

cem aditet, & pro filio rogaret. Quamvis Pæmeno eam audiret, nihil respondit nec ostium aperire voluit, ut ingrederetur. Quod soror agnoscens cepit illi maledicere, & exclamare: Durissime & crudelissime, qui ferro duriora viscera habes. Extremus meus dolor & lachrymar te ad misericordiam non flectunt, quamvis scias, unicum quem habeo, filium in magno vitæ versari periculo: Pæmeno hæc audiens dicit monacho & suo socio, qui illi ministrabat, Vade, hæc illi verba dicito. Pæmen filios non genuit, ideoque non tristatur. His verbis dimissa & omnis solatii expers rediit soror. Et iudex intellexit, quid actum esset in solitudine, & quod se excusasset venire ad illum; dixit aliquibus eius amicis: saltem eo illum inducite, ut mihi literas petitorias scribat, ut nepotem liberem. Multi hoc cum nuncio Pæmenem accesserunt, & rogabant ad iudicem scriberet. Quorum importunitatibus victus ita scripsit: Inquirat nobilitas vestra diligentissime super iuuenis huius crimine; & si quid morte dignum commisit, moriatur; sicque in hoc sæculo delicti pœnam luat. Ut hoc patto æternas inferni pœnas evadat. Refertur in vitis Patrum de sancto Abbate Pastore simile exemplum. Quod ab eo impetrari nequiverit, ut pro quodam suo nepote intercederet, qui iam mortis damnatus erat, ne se carnis & sanguinis negociis implicaret.

Idem de B. P. N. Ignatio habemus, quod nunquam in se recipere voluerit onus matrimonii neptis suæ, quæ hæres & domina familiæ eius erat, rogarent, cuiusmodi erant Duces Nasaræ & Albuquerquei. Quibus respondit, hæc iam ad se non pertinere, nec professioni eius consentanea esse, quod multis abhinc annis se eiusmodi curis expediisset & mundo

mortuus esset: nec docere id resumere, quod multo ante reliquisset, nec tractare aliena à vocatione, rursumque vestes induere, quibus se exuisset, & pedes imundos reddere, quos tanto conatu divina opitulante gratia lauisset, postquam domo abiisset. *Exspoliaui me tunica mea, quomodo induar illa? Laui pedes meos, quomodo inquinabo illos.*

Cantic. 5. 8.

Legitur & de P. N. Francisco de Borgia, quod nunquam ab eo impetrare potuerit, ut sanctitatem sibi rogaret, ut dispensari veller super Aluari de Borgia filii sui matrimonio, ut in uxorem duceret neptem eius, sororis ipsius filiam, dominam Ioannam Aragonensem, hæredem Marchionatus de Alcanizes, quamvis tanti id filii interesset, ut tantum dominum & statum acquireret, sciretque summo Pontifici nil tam in votis esse, quam ut sibi & omnibus suis consuleretur. Dicitur præterea & cum Imperatore aliud negociam interuenisse, de quo Imperator valde ædificatus est, & verum re ipsa comperit, quod ad ipsum relatum erat de P. Francisci alienatione à filiis, & quod talem se iis exhiberet, quasi filii non essent. Attendamus à quibus se negociis sancti hi abstraherant, quæ tamen breui tempore conficere poterant; & altera ex parte consideremus, qualibus se negociis aliqui Religiosi implicent. Si illustres hi viro & tam sancto tam verebantur huiusmodi tractare, cur non & nos metuamus, cum tam sancti non simus: ideoque maiori periculo exponimur. Et hanc puto causam esse, cur non timeamus, quod tam sancti non simus. Si enim re ipsa sanctitati & perfectioni studeremus, pericula hic exoritura metueremus, & illa fugeremus, uti sanctos illos constat fecisse.

P. Borgia curas de matrimonio filii reticuit à se. L. 4. c. 6. vlt. titulus.